

Arrest

nr. 281 495 van 6 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 november 2022.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LAMARCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending van 8 juli 2022 werd verzonden naar het door verzoekster aan het bestuur meegedeelde adres.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht deze aangetekende brief op 13 juli 2022 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen begint te lopen. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg donderdag 11 augustus 2022. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 16 augustus 2022 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 november 2022 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Zij stelt daarbij dat de aangetekende zending, waarmee de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht, op 11 juli 2022

werd aangeboden op haar verblijfsadres - het betreft tevens het adres waar zij woonplaatskeuze deed -, maar dat zij niet aanwezig was. Zij benadrukt dat zij de aangetekende brief pas op 25 juli 2022 op het postkantoor heeft opgehaald. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Volgens de verzoekende partij begint de beroepstermijn te lopen vanaf de datum waarop zij daadwerkelijk kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en dus, in casu, vanaf 25 juli 2022. Zij meent dan ook dat het beroep tijdig werd ingesteld.

De Raad merkt op dat artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, [...] elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*. Het is daartoe niet vereist dat de aangetekende brief aan de betrokkene persoonlijk wordt overhandigd noch dat de betrokkene die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbidding (RvS 29 mei 2018, nr. 241.624). De termijn waarover de verzoekende partij beschikte om bij de Raad een beroep tegen de bestreden beslissing in te dienen begon, in voorliggende zaak, derhalve te lopen vanaf de aanbidding van de zending met achterlating van een bericht door de postdienst (cf. RvS 31 januari 2012, nr. 217.627). Uit de door de verzoekende partij zelf aangebrachte documenten blijkt duidelijk dat de postdiensten zich op 11 juli 2022 hebben aangemeld op haar verblijfsadres en een bericht achterlieten. De uiteenzetting ter terechtzitting door de raadsvrouw van de verzoekende partij dat de postdiensten niet steeds correct werken, laat niet toe te besluiten dat in casu deze diensten enige fout hebben begaan.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat er enige vorm van overmacht speelde.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 18 oktober 2022 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK